

[Aksel Larsen.]

livet o. s. v. Men alt dette har de nævnte partier i fællesskab ansvaret for, og så meget mere usmageligt må det, der er foregået i de sidste 14 dage, og som det ærede medlem hr. H. C. Hansen betegnede som forvirrede forhandlinger, forekomme befolkningen, og så meget mere utiltalende er det, at de hidtil i realiteterne enige partier nu den næstsidste dag, da folketinget er samlet, forsøger at foregøgle vælgerne, at de er bunduenige.

Årsagen til, at man nu i dag vil vedtage skattenedsættelser, omend beskedne, give et forhøjet børnetilskud o. s. v., er ganske indlysende det valg, der nærmer sig. Vælgerne skal glemme, hvad man har gjort i den forløbne tid, og håbe, at man efter valget vil handle på samme linie, som man er begyndt at handle på nu. Men dette håb vil blive beskæmmet, hvis de pågældende partier ikke får det modsatte af det, den højtærede finansminister naturligvis håber på, et tillidsvotum. Det er nemlig ikke tilfældigt, at samtlige partier i folketinget, med undtagelse af kommunisterne, har stemt for, at der i grundloven skal være en paragraf, der siger, at rigsdagens medlemmer er ene bundne ved deres overbevisning og ikke ved forskrifter fra deres vælgere. Man ønsker at bibeholde en orden, hvorefter noget så flygtigt som borgerlige og socialdemokratiske rigsdagsmedlemmers overbevisning skal være afgørende for, hvordan de skal stemme her i folketinget, i stedet for at fastlægge som det eneste selvfølgelig og demokratiske, at de har pligt til at stemme i overensstemmelse med deres partiets program og med deres vælgeres ønske og med de løfter, de har givet vælgerne.

Man diskuterer, hvor store skattelettelser der er mulige. Regeringen siger: vi har med vort forslag strakt os til den yderste grænse af det forsvarlige; og socialdemokratiet siger: efter at vi med lup har gransket det hele, har vi fundet ud af, at det er saglig forsvarligt at give lidt større skattelettelser. Deroverfor siger jeg: det er muligt at give meget store skattelettelser, samtidig med at

man sørger for virkelig store forbedringer af de sociale forhold her i Danmark. Jeg tænker i særlig grad på en forsvarlig forhøjelse af alders- og invaliderenten og af forsorgen for mødre og børn. Det er muligt, hvis man vil holde op med at give skattelettelser til kapitalisterne. Det er muligt, hvis man vil beskatte velhaverne retfærdigt og ikke opretholde en skattelovgivning, som i stadig højere grad lægger tyngden, også af de direkte skatter, på folk med jævne indtægter. Det er muligt, hvis man totalt holder op med det, man mod vor protest har gjort i så mange år, nemlig hvert eneste år at pumpe kæmpesummer ud af befolkningens lommer og ind på det, man kalder reguleringskontoen i Danmarks Nationalbank, hvilket rent praktisk ikke har anden virkning, end om man havde brændt pengesedlerne. Det er en rent forbrugsbegrænsende virkning, ellers er den ikke i nogen henseende nødvendig, for det er aldeles ikke nødvendigt at nedbringe reguleringskontoen i nationalbanken.

Det viser sig da også, at nu, da valget stunder til, kan man en enkelt overgang undlade at overføre 100 mill. kr. til reguleringskontoen for at skabe en tilsyneladende saglig balance på statsbudgettet. Men dermed har man erkendt, at det var muligt totalt at standse afskrivningerne på reguleringskontoen og på § 26 K.

Det mest betydningsfulde, der kunne gøres for at skabe muligheder for at få penge til skattelettelser og sociale forbedringer, ville naturligvis være en begrænsning af militæruddgifterne og ikke med småsummer, men med meget store summer. Det er aldeles meningsløst, at man her i Danmark vil indrette et militærvæsen som led i en stormagts militærvæsen, hvilket er en geografisk håbløshed i vort land, og hvilket strider mod landets og befolkningens økonomiske muligheder. Man burde indrette et forsvar udelukkende efter Danmarks behov, afpasset efter Danmarks økonomiske muligheder, så ville man få effektive besparelser. Tænk alene på, hvad den 18 måneders tjenestetid vil koste. De 6 måneder ekstra vil koste 200 mill. kr. om året. Den indføres